

Jo De Ruyc

DAVE — Als je hoogtevrees hebt wordt het afzien. Als je makkelijk de bibber in je benen krijgt wordt het hachlijk. En als je naar beneden kijkt is het even doorslikken. Maar als je een beetje lef hebt, geeft het een kick. Rotsklimmen. Het lijkt gevaarlijk maar is het niet. Eigenlijk komt het er alleen op aan het te durven: als een hagedis langs een muur omhoog kruipen.

Op de parking tegenover de Rocher du Nevaux in Dave, vlakbij Namien, wacht ik lijdzaam op wat volgers moet. Jan Van Hees brengt de fotograaf langs een weggetje achterom naar de top van de zowat 70 meter hoge rots. Hij lijkt allang blij dat hij met al zijn materiaal niet langs de steile rotswand naar boven hoeft.

Met mijn hoofd in m'n nek, zie ik vijf minuten later twee kleine mannetjes op de top verschijnen. „Hoog!”, schiet het door me heen. Daarmee roden er nog twee fietsers langs. Misschien had ik toch maar beter een reportage over wielertoerisme gemaakt.

Tijd om zenuwachtig te worden is er echter niet want Jan Van Hees is alweer terug en checkt mijn klimgordel. Ik krijg meteen ook een helm op mijn

ZOMER
P2

hoofd. Een wat lullig gezicht naar het moet, zegt Jan Van Hees. Altijd, behalve voor geoevende klimmers. En daar kun je Van Hees, die momenteel de 1500 meter hoge Koolrots beklimt in Groenland en al enkele Himalayapiëken heeft afgewerkt, wel bijrekenen.

Leren vallen

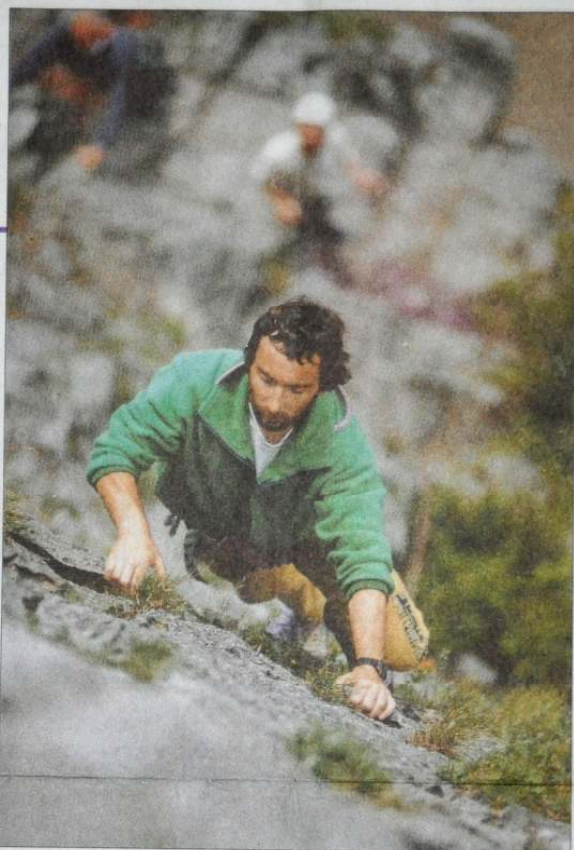
Jan Van Hees zal voorklimmen en ik moet zijn touw vasthouden zodat hij gezekeerd is voor het geval er iets misgaat. „Bij het klimmen moet je op elkaar kunnen rekenen”, legt Van Hees uit. „Nu sta jij in voor mijn veiligheid en als ik straks boven ben, zorg ik ervoor dat jij niet naar beneden valt als je voet uitschiet. En denk maar niet dat er niet gevallen wordt. Meer dan vroeger zelfs, maar dat komt natuurlijk omdat men tegenwoordig snel vordert. Soms kun je na drie tot vier keer al voorklimmer zijn.”

Voorklimmen betekent eigenlijk dat je het veiligheidstouw voor de volgende klimmers naar boven brengt. In Dave klimt Van Hees een drietal meter tot de eerste haak. Dat eerste einde is hij als voorklimmer niet beveiligd. Hij klikt zich vast en klimt opnieuw zo'n drie meter hoger naar de tweede haak. Weer vastklikken en nog eens drie meter hoger. Stel dat hij net vóór hij een nieuwe haak heeft bereikt uitschiet, dan valt hij toch nog altijd twee keer drie meter naar beneden. Wie naklimt tuimelt minder diep. Misschien één meterje, gewoon de elasticiteit van het touw, omdat je van boven wordt vastgehouden.

„Vallen leer ik de klimmers trouwens aan”, legt Van Hees uit. „Je kunt eigenlijk het beter uit de rots springen noemen omdat we zo veel mogelijk de val willen controleren. Stel dat je merkt dat je een greep of stap niet haalt, dan kun je jezelf het best van de rots afduwen. Als je echt helemaal onverwacht valt, dan blijft er altijd één of ander ledemaat het langst vastzitten. Zodoende ga je tollen en riskeer je bijvoorbeeld met je hoofd naar beneden tegen de rots terecht te komen. Als je uit de rots springt, ga je keurig recht in het touw hangen.”

Overhangende rotsen

Bewonderend kijkt ik hoe Jan Van Hees als het ware naar boven huppelt. Daarmee in de auto vertelde hij me dat hij de rotsen van Dave beklimt zoals hij op straat loopt. Wat dat betekent demonstreert hij la-

Jan Van Hees als in zijn achtertuin. „Deze rots is voor mij net zoets als wandelen op straat”. Hij demonstreert de klim dan ook eens zonder beveiliging.

Foto: Rob Anton

ter: zonder enige beveiliging en in snelreënvart naar boven. „Gevaarlijk? Ach nee. Deze rots is zo ontzettend makkelijk voor me. Ze heeft moeilijkheidsgraad drie en dat is ideaal voor beginners. Je hebt overal kloven en spleten waarin je makkelijk je voeten kwijt kunt en waaraan je je vlot kunt optrekken. De moeilijkste rotsen krijgen tegenwoordig al moeilijkheidsgraad 8 en dat heeft vooral te maken met de grootte van de grepen voor handen en voeten, de steilheid en de aanwezigheid van bijvoorbeeld overhangende rotsen.”

Terwijl ik al die wijsheid herkauw sta ik ondertussen zelf al bij de tweede haak. In het begin is het even zoeken naar het beste houvast maar dat blijkt allemaal erg mee te vallen. Bijna voor ik het zelf weet, klim ik op een soort overloepje waar je even kunt rusten. Pas dan kijk ik naar beneden en pas dan krijg ik een dertig-meter-hoog gevoel. Jan Van Hees wacht op me en wil weten of we het volgende stuk ook nog doen. Uiteraard.

Van Hees klimt weer voor en meteen erna kan ik aan de slag. Het loopt tot ongeveer halverwege probleemloos. Maar dan krijg ik wat ongerust om me heen. Plots lijkt er nergens nog een plekje om me vast te klemmen, laat staan om mijn voet te zetten. Bovendien prijkt er bussen me een stuk rots dat misschien zo'n twintig centimeter uitsteekt en waar ik nooit omheen lijk te kunnen. Voor het eerste voel ik me daadwerkelijk tegen de rotswand aangeplakt, zo'n zestig meter hoog.

Klimmuur

Van Hees die boven het touw inhaalt naarmate ik verder, merkt dat ik aarzel. „Schuif twee meter horizontaal naar mij toe op!”, roept hij. „En denk aan wat ik je gezegd heb. Op een klein ribbeltje kun je best nog staan!”

Inderdaad, ik weet dat hij me daarmee heeft uitgelegd dat je langs een rotswand op één vierkante centimeter kunt blijven staan, maar mijn instinct is er maar moeilijk van te overtuigen. Ik schuif naar links, plant mijn pantoffel toch op een minuscule randje en blijf tot mijn eigen verbazing overeind.

Enmaal boven stel ik vast dat klimmen fysiek maar weinig vermoeiend is. Wanneer, terug beneden, Van Hees vraagt of we 't nog een keerje doen, aarzel ik geen moment.

Het leuke van klimmen in open lucht is dat je er gratis het panorama bijkrijgt. Jan Van Hees is het daarmee eens: „Ik vind klimmen in de natuur ook veel prettiger dan op een indoor klimmuur. Gelooft maar niet dat een klimmuur noodzakelijkerwijs makkelijker is dan een rots. Rotsen zijn echter wel prettiger omdat er geen vaste route voor je uitgestippeld ligt. Je moet zelf zoeken en je weg bepalen. Het heeft zelfs iets creatiefs!”

BEREKEND RISICO

Culinair toetje Sneeker boterdrabbelkoeken

De Friese boterdrabbelkoek moet zowat de meest bijzondere koek zijn die Nederland kent. Niet zózeer vanwege zijn vorm, smaak of grootte, maar door de bakkers. De Koninklijke Haga's boterdrabbelkoekenfabriek in Sneek is namelijk al sinds de oprichting in handen van de familie Haga. G.J. Haga, de huidige directeur, is de vijfde generatie die de koeken bakt. En waarschijnlijk ook de laatste, want verder dan twee dochters is hij volgens eigen zeggen niet gekomen.

De koek heeft de grootte van een gevulde koek, maar is in tegenstelling daarmee bros en knapperig. Het streekprodukt is typisch voor de streek van Nederland met het hoogste aantal koeken per hoofd van de bevolking. In de tijd dat de koek werd uitgevonden, was er namelijk enkel reuzel of boter voorhanden om oliebolletjes in te bakken. Van Hees van het eerste verstoken bleef, was aangewezen op het tweede. Daar oliebolletjes op 130 graden gebakken moesten worden en boter al met 100 graden aanbrandt, heel speciaal juist.

Over het recept wil de reig van het bakkersgeslacht Haga niets kwijt. Wel over de bereidingswijze, maar daar valt letterlijk geen touw aan vast te knopen. Die is daarmee gecompliceerd dat toch niemand de moeste niet nemen om zelf boterdrabbelkoeken te maken. Vermeedenswaardig is dit opzicht is wel dat het bereidingsproces, maar niet de ingrediënten, vrijwel altijd is. Maar dat zijn natuurlijk niets over de smaak.

Rotsklimmen, als een hagedis, langs de muur omhoog

Even pauzeren op de „overloop”. De voorklimmer is voor zijn beveiliging afhankelijk van degene die beneden het touw vasthoudt.

Foto: Rob Anton

Niet de eerste de beste

Wie met Jan Van Hees een dagje uit klimmen gaat, is niet zomaar met de eerste de beste op stap. Samen met zijn vrouw Lui Vivis heeft hij al een solide ervaring in zowel rotsklimmen als Alpinisme. Zo maakte hij onder meer al deel uit van de Himalayaklimmen naar de top van de Everest en de Dhaulagiri.

Jan Hees runt nu Namaste (naar een Nepalese welkomsgroet) waarmee hij allerlei avonturen op een veilige en professionele manier aanbiedt aan een ruim publiek. Rotsklimmen is er één van.

Wie in groep van zo'n tien mensen kennis wil maken met het klimmen betaalt 850 fr. Meestal worden de initiaties met groepen op de rotsen van Marche-les-Dames geklimmen, tot een hoogte van zo'n 25 meter. Het kan ook individueel (maximum drie personen) en dan betaalt u 2750 per persoon. Wie het wat uitgebreider ziet, kan ook een herfststages in Frankrijk meemaken van 1 tot 7 november. Prijs stage: 17850 fr.

Klimgordel, helm en dergelijke meer krijgt u van Namaste, qui schoeisel volstaan een paar sportschoenen voor de beginners. Pas wanneer je naar de vijfde moeilijkheidsgraad toe gaat, moet je speciale klamschoenen aan.

Voor info contacteert u Jan Van Hees, Hazelaarlei 24, 2820 Rijmenam, 015/51.78.78.